

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article11540>

Atur, devaluació salarial i sindicalisme de concertació

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dimarts 27 d'octubre de 2015

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

ATUR, DEVALUACIÓ SALARIAL I SINDICALISME DE CONCERTACIÓ

Ermengol Gassiot Ballbè

Anys de crisi han instituït en molts espais públics el discurs de la lluita contra l'atur. Sembla com si la virulència de la crisi es mesuri únicament en el nombre de persones inscrites com aturades als serveis públics d'ocupació. En conseqüència, la disminució d'aquesta xifra que ens presenten les darreres Enquestes de Població Activa pot entendre's com un indicador de que l'economia de l'Estat espanyol està sortint de la crisi. De fet, així ens ho venen tant els governs estatal i autonòmics com la patronal, amb el ressò oportú dels grans mitjans de comunicació. Tot plegat fa tuf a una gran estafa.

Per una banda, la manera de comptabilitzar l'atur és més aviat discutible. No deixa de ser sorprenent que mentre baixa la xifra de persones sense feina, en paral·lel també ho faci la de les que en tenen. En altres paraules, entre el primer trimestre del 2013 i l'actualitat, segons l'EPA l'atur ha baixat en prop de 1,4 milions de persones. Alhora, en aquest període la taxa d'activitat ha disminuït del 60,2 al 59,4% de la població. Menys aturats/des i, simultàniament, menys persones treballant i buscant feina. A més, la gent que venim de la precarietat sabem molt bé que no tenir feina no necessàriament ens porta a inscriure'ns a l'atur.

Per l'altra banda, situar en el centre de l'opinió pública l'atur o la por a l'atur és una arma molt perillosa per a nosaltres. Camufla les condicions en les que ens veiem obligats/des a treballar. De fet, avui ho ha reconegut en Rosell a la ràdio Onda Cero quan ha dit literalment que "[En las últimas reformas laborales se han relajado algunos derechos](#)".

Posats a cercar dades per il·lustrar la situació dels i les treballadores, són molt clarificadores les estadístiques de salaris de l'Agència Tributària. En poques setmanes es farà pública la de l'any 2014. No obstant, agafant les que actualment ja estan disponibles, les xifres referents als sous i a la seva evolució són molt il·lustratives. Per exemple, l'any 2013 una mica més del 46% dels i les assalariades del conjunt de l'Estat cobraven per sota de 1,5 vegades el salari mínim interprofessional (SMI); és a dir, menys de 980 Euros al mes. En realitat, un de cada tres assalariats/des en el còmput anual no va arribar a cobrar ni el propi SMI. La tendència a l'empobriment dels salaris ha sigut clara i evident al llarg dels darrers anys. Per exemple, el 2010 els treballadors/es que cobraven per sota 1,5 vegades l'SMI eren poc més del 43% i l'any 2007 el 40%.

A aquesta situació hi han contribuït molts factors. Per una banda és innegable la incidència de les reformes laborals del 2010 (PSOE) i 2012 (PP) i aplaudides per les patronals espanyola i catalana. Però no hem de deixar tampoc de banda la responsabilitat sindical. Miro d'explicar-me ràpidament. Més enllà de les grans proclames, el sindicalisme de la concertació ha promogut empresa darrera empresa sortides negociades als intents de la patronal de retallar les condicions laborals i salarials. Molt sovint l'argument utilitzat ha sigut el fantasma de l'atur. Davant una amenaça real o no d'acomiadaments o de tancament de la planta o del centre, ha defensat assumir congelacions o, directament, retallades de sous com a mal menor. L'argument principal, i que en molts casos ha acabat doblegant les plantilles, ha sigut el de la por a la pèrdua del lloc de treball. El resultat d'aquesta política és notori: un descens generalitzat del que els i les empresàries paguen pel treball (els costos laborals), una baixada de les cotitzacions a la Seguretat Social i una disminució important de les rendes dels i les treballadores. I la desvinculació pactada entre CEOE, CEPYME, CCOO i UGT per a desvincular l'actualització salarial de l'IPC previsiblement apunta també cap aquesta direcció. la degradació dels sous en els darrers anys ha sigut de tal magnitud que, segons el darrer [Global Wage Report \(Informe global de salaris\)](#) de l'Organització Internacional del Treball, quasi un de cada quatre treballadors/es guanya menys del 60% de la renda mitjana. És a dir, és pobre.

L'assalt de les nostres condicions de vida per part del Capital és evident i preocupant. Especialment quan la resposta promoguda pel sindicalisme majoritari sembla donar ja per perduda la defensa dels interessos de la classe

Atur, devaluació salarial i sindicalisme de concertació

treballadora. Cal, des del sindicalisme de classe, tornar a situar el conflicte i la lluita en el centre de la nostra acció sindical. L'escenari on ens porta el no fer-ho ja l'estem veient.

*Article d'opinió d'Ermengol Gassiot, Secretari General de CGT Catalunya

FONT: [DIARI DEL TREBALL](#)